

## ΧΟΡΟΣ ΠΑΙΔΩΝ

ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ταμτατούλα.

Ὁ φίλος μας Ταμτατούλας ὁ γλετζές, ὃν ἔσχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁμογενοῦς κ. Σταμνίδου, εὐρίσκετο τὴν πέμπτην εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Καλαμιώτου καὶ παρὰ τὸν εὐχαριν χαρακτηρὰ του ἦτο αὐτὴν τὴν φορὰ θυμωμένος, κτυπῶν δὲ τὸν γρόνθον τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔλεγε πρὸς τὸν συμπότην του καὶ φίλον Ντούλα Κανάγια:

— Κτήνη, μωρέ, γαϊδούρια ξέστρωτα, πλακιώτικα. Ξέρουν λέει γράμματα! Τὸν κακὸ τους! Ἄκου, στὸ θεό σου, ἄκου τί τοὺς ἔγραφα καὶ οὔτε κἂν μ' ἀπάντησαν. Δὲν πρόκειται περὶ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ τὴν ἐννοιά του νὰ ᾄδῃς.

Καὶ ἐξαγαγὼν τεμάχιον χάρτου ἤρξατο ἀναγινώσκων: «Κύριον πρόεδρον τοῦ Παρρασσοῦ καὶ τὰ μελῶν αὐτοῦ. Ἐνταῦθα, εἰς Ἀθήνας».

«Κύριε πρόεδρε καὶ Κύρια μέλη!»

— Μὰ εἶνε σοῦ λέω, κουμπάρε, ἔτσι στὸ κρασί ποῦ πίνουμε, συνταχμένο μὲ ζεσὶ καρδιάς, ἐνθουσιασιώδη, πύρπουν. Ἄκου, καὶ ἂν μπορῇς, μὴ κάμῃς ρεῦσιν δακρύων. Ἄκου.

«Ἐνεκα ὡς σκοπῶν, εὐεργετισμοῦ χάριν ἵνα δώσω χορὸν παιδῶν ἐμοῦ τε σὺν καὶ ἄλλων, ἐσκέφθην ἔνεκα φιλανθρώπων αἰσθημάτων, ἅτινα καταδιβρώσκουσι τὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων τῶν ἡμερῶν τούτων ἔνεκα, καὶ ἀπεφάσισα νὰ συμπαριαθῶ καὶ τινὰς ἐξευγενισμένους ὑπὸ τοῦ Συλλόγου σας Λούστρους, καὶ χαρῶσι καὶ τὰ παιδιὰ ταῦτα σὺν ἐμοῦ μετὰ τῶν ἰδικῶν μας καὶ ἄλλων οἰκοκυρέων. . . .

— Ντούλα μου, ὄχι νὰ στὸ πῶ γιὰ νὰ κολακεύσω τὸν ἐαυτόν μου, ἀλλὰ καὶ ἀκαδημεὺς ἂν ἦμουν, οὐδόλως ποτε καλλιτέρα θὰ τὰ ἔγραφα. Καὶ τί θαρρεῖς, αὐτοὶ οἱ συντάχτες καλλιότερα γράφουν; Μαθένουν δυὸ κολλυβογράμματα, καὶ ζοῦπ σοῦ βγαίνουν συντάχτες. Ἐγὼ, μωρὲ, ἐγὼ! Ἄς ἔλθουν καὶ ἂν δὲν τοὺς διδάξω, νὰ ἔτσι μάσσα κόπρια καὶ φτύσε με. Ἄκου, λοιπὸν τὸ τέλος τῆς ἐννοίας μου.

«Ἀποφθίνομαι πρὸς τὰ ἀξιότιμα μέλη σας καὶ ἀπαιτῶ παρὰκλητικῶς ἵνα, ὅπως εὐαρεστούμενα, δώσετε τὴν ἄδειαν, ἵνα μὲ παρὰχωρηθῶν ὅλαις ἢ κάμαρες καὶ τὰ δωμάτια σὺν θούσης τοῦ συλλόγου σας Παρρασσοῦ, ἵνα ὅπως ὁ χορὸς ὁ ὑπ' ὅψιν δοθῇ ἐντὸς μέσας αὐτοῦ.»

«Πεποιθὼς εἰς τὰ ἐξευγενισμένα συναισθήματά σας ὡς καὶ τῶν ἄλλων μελῶν σας, ὅτι ἡ ἀπαίτησις τῆς σεβαστῆς αἰτήσεώς μου, ὅτι δὲν θὰ ἀποτύχη, τοῦ σκοποῦ τῆς ἔνεκα, λαμβάνω τὴν τιμὴν ὁ ὑποφαινόμενος νὰ ὑπογραφῶ πρόθυμος ὅλος ἐμοῦ τε καὶ ἐμῶν,

## Φράππας Ταμτατούλας

τὸ παρατσούκλι Μπούρμπουλας, μὴ συγχίσεως ἔνεκα ὀνομάτων, καὶ ἄλλων Ταμτατούλων ὑπαρχόντων πρὸς παρεξήγησιν λάθους.»

— Καὶ τὸ πιστεύεις σὺ, μωρὲ κουμπάρε, — μὲ συμπάθειο ποῦ σὲ λέω καὶ μωρὲ, ὁ λόγος τὸ φέρνει, — τὸ πιστεύεις, ὅτι οἱ χαμάλιδες ἤθελαν μοῦ ἀρνηθῶν καὶ οὔτε κἂν νὰ μὲ ἀπαντήσουν χάριν τοῦ σκοποῦ μου ἔνεκα; Οἱ ρεζίλιδες! Σοῦ ἔχουν, λέει σύλλογο! Καὶ τί τὸν κάμει αὐτὸ τὸ σύλλογο; Καρκαγιόζ-μπερντέ. Δὲν ἀκοῦς, κά-

μουν, λέει, χημικὰς παραστάσεις μὲ φωτιστικὰς εἰκόνας. Καὶ δὲν πᾶν νὰ προσκαλέσουν καλλιτέρα τὸν Φασουλῇ νὰ τοὺς κάμῃ καὶ μὲ σκηνικὰ χημικὰς παραστάσεις. . . . Παρρασσοῦ! . . . Οὐ νὰ χαθῇς καθὼς σὲ κατήντησαν. . . . Ἄκου, κουμπάρε, αὐριο νὰ ἔλθῃς στὸ σπίτι μου, γιὰτὶ ἀποφαστικῶς ἀποφάσισα νὰ δώσω τὸν χορὸ τῶν παιδῶν. Βίβα! Πῆμε.

\* \*

\*

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ φίλος κ. Ταμτατούλας ἦτο εἰς τὸν παρὰ τὸν Βαρθακονῆσι οἶκόν του, ὅπου ἔλεγε πρὸς τὴν συμβίαν αὐτοῦ.

— Σύμβια. Εἶμαι βρασμὸς ψυχῆς! Ὁ Παρρασσοῦς μοῦ ἀρνήθη νὰ δώσω τὸν χορὸ τῶν παιδῶν ἐντὸς του. Θὰ τὸν δώσω, λοιπὸν, ἐδῶ, καὶ θὰ τοὺς βγάλω τὰ μάτια. Ὅλα λοιπὸν θυσιᾶ. Ὁ φράχτης τῆς αὐλῆς νὰ χαλασθῇ, — θέλω νὰ ἰδῇ ὅλος ὁ κόσμος τὸν χορὸ. Νὰ δοῦν καὶ ἀπὸ τὸ παλάτι τί γείτονες ἔχει μιὰ φορὰ ὁ βασιλεὺς. Θὰ τὸν κάνω πολυτελέστατον. Ν' ἀνάψῃς τὴ μεγάλη λάμπα. Δὲν θέλω οἰκονομίαις. Δὲν ἔχομε κρυφὰ, ὅλα ὅξω, στὰ φῶρα, φανερά τὰ πράγματά μας. Τί θὰ ἐξοδεύσωμε; Πέντε, δέκα, εἴκοσι; Ἄς πᾶν καὶ τριάντα δραχμαῖς. Νὰ σφάξῃς καὶ τὸ γουροῦνι. Θὰ μῶ μεσὰ στὸ μᾶτι καὶ τῆς Σλήμενας καὶ τοῦ Σλήμενου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ποῦ ἔδωκαν χορὸ παιδῶν. Θέλω νὰ κάμω νὰ βουήξῃ ἡ Ἀθήνα.

Καὶ ἡ σύμβια τοῦ κ. Ταμτατούλα ἀνεβόησεν ἅμα τοῦ συμβίου της καταστρέψαντος τὸν λόγον.

— Συμβίε, — ἦσαν λίαν ἀβρόφρονες μετὰξὺ των Ταμτατούλας καὶ Ταμτατούλενα — ἐγὼ γιὰ σέ, καὶ ὅ,τι θέλεις. Χωρὸ παιδῶν; Χορὸ. Καὶ ὅχι μόνον παιδῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ σκυλιὰ, καὶ ἡ γάτες νὰ χορεύουν. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, ἡ σύμβιά σου, καὶ φοβάσαι; Νὰ πάρῃς πετρέλαιο γιὰ τὴ λάμπα. Ψωμιὰ, καφέ, ζάχαρι. Τὸ κάρρο νὰ τὸ κάμῃς στάθμῳ στὴ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της καὶ ἡ ἐταιρία τῶν ἱπποσιδηροδρόμων, ποῦ μᾶς ἔκαμε τῆς γραμμαῖς ἕως δ'ὡς κάτω, πῶς δὲν ἔχομε τὴν ἀνάγκη της, καὶ νὰ κουβαλᾷς μ' αὐτὸ τὰ προσκλησμένα παιδιὰ.

— Γεῖά σου, σύμβια, φίλα με. . . Ἐτσι, μπράβο. . . Ἡμεῖς θὰ πεθάνωμε ζευγαρωτοί. Μαράζι δὲν ἔχομε. Ἐμένα στὸ σπίτι μου ὅσοι κι' ἂν μποῦν μεσὰ βγαίνουν παστρικοί, ὅπως μπήκην. Τὸ σπίτι μου ἐμένα δὲν μοῦ τὸ μαχαρίζεις ἡ σύμβιά μου σὰν τὴν δεῖνα τοῦ τάδε καὶ τοῦ τάδες ἡ δεῖνα. Φτωχοί, μὰ τίμιοι. Ἀμαζα ἐκεῖνοι, κάρρο ἡμεῖς. Χορὸ παιδῶν ἐκεῖνοι, χορὸ ἡμεῖς. Ἄς σκάσουν. Νὰ κρεμάσῃς καὶ ἓνα σκόρδο στὴ πόρτα, νὰ μὴ μᾶς μάτιασουν καὶ μᾶς καὶ τὰ παιδιὰ.

— Ἀάχαρι στὸ στόμα σου, καλὰ τὸ λές. Ἀλήθεια, γλυκίσματα, θέλωμε γλυκίσματα.

— Ἐννοια σου, καὶ ἔχω ῥολόγι μνήμη. Ὅλα τὰ ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶς. Θὰ πάρω χαλβὰ μελένιο, καραμέλαις, λουκούμια, ῥοδοζάχαρι — βρὲ θὰ ξοδέψω παράδες, σύμβια, κατὰλαβες; — Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐξηνταβελώνης Παπούδωφ, ἐγὼ στὴ πόρτα μου ἀπόξω δὲν θὰ στήσω κολῶνες ξύλινες βαμμένες, μ' ἓνα ψωρογλόμπο, ἐγὼ θ' ἀνάψω μασαλάδες, κι' ἄς πᾶν καὶ μιὰ οὐκὰ δαδί.

— Νὰ σοῦ πῶ. Θὰ γίνῃ, βέβαια, μεταμφιασμένος ὁ χορὸς καὶ μὴ. Τὰ παιδιὰ μας θὰ τὰ ντύσωμε ναυτικούς μὲ καπελάκια μὲ ὑπογραφαῖς χρυσαῖς. Τοῦ Παύλου μας νὰ τοῦ βάλωμε Γεώργιος στὸ καπέλλο, τοῦ Σπύρου μας

Ἀνδρέας καὶ τοῦ Μημίκου Κωνσταντῖνος. Θὰ μασκαρεθῶ κ' ἐγὼ καὶ θὰ γίνω κυρία τῆς τιμῆς.

— Δὲν σ' ἔχω γιὰ βεζίλι. Μπορεῖς νὰ γίνῃς κάθε ἄλλο. Γιὰ νὰ γίνῃς ἀπ' αὐτὴ ποῦ λές, θέλεις καὶ ρούχα, κ' ἐδῶ δὲν ἔχομε ἡμεῖς κανένα βασιλέα νὰ μᾶς ντύνῃ, οὔτε κανένα ταμεῖο νὰ γδύνωμε. Νὰ, μπορεῖς νὰ γίνῃς καλόγρη τοῦ Ἑλέους ἢ καλλίτερα κορίτσι τοῦ Ἀρσακείου. Τί; Πῶς εἶσαι παντρεμένη; Μεγάλη δουλειά. Καὶ δὲν ξέρεις σὺ νὰ κάμῃς τὴν παρθένο παλι, ἢ ξέχασες πῶς ἔκαμες ὅταν ἦσουν ἀλεύθερη; Καὶ νὰ σοῦ πῶ; Θαρρῶ πῶς πῶ πολὺ σοῦ πᾶν νὰ κάμῃς σὺ τὴν παρθένα, παρὰ σὲ καῖνες.

\* \*

Μετὰ τινες ἄλλους διαλόγους, διασκέψεις, ἀποφάσεις καὶ σχέδια ὁ κ. Ταμτατούλας ἀπῆλθε στὸ παζάρι διὰ νὰ ψωνίσῃ τὰ χρειζόμενα, τὴν δὲ ἐπαύριον ἄμα τῇ τοῦ ἡλίου δύσει ἐπεφάνησαν ἀλληλοδιαδόχως προσερχόμενοι οἱ προσκεκλημένοι παῖδες ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτῶν συνοδευόμενοι, καθὼς καὶ τινες τῶν λούστρων.

Ἐκ τούτων πρῶτος ἀφίκετο ὁ τῶν Χαυτείων γνωστὸς ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Κουμουνδούρος, ἐνδεδυμένος λινάτσα ἐπιστρατιῶν. Μετὰ τοῦτον ἦλθεν ἡ κυρὰ "Ὅρσα μὲ τὴν ὁμορφὴν κόρη τῆς τὴν εἰκοσαετῇ, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ περάσῃ ὡς κοριτσάκι, ἐφ' ᾧ καὶ τὴν ἐνέδυσεν ὡς βοσκοπούλα, γιὰ νὰ χορέψῃ κ' αὐτὴ μὲ τὰ μικράκια, εἶτα ἡ κ. Ξεβγαλμένη τῆς Πλάκας, ἡ ἀνδρογυναικῆ, σύρουσα τὰ δύο κοῦτσικά της, ἐνδεδυμένα φουστανέλες, μετ' αὐτὴν ἐφάνη ἡ χήρα ἀδελφὴ τοῦ κ. Κορόιδου μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, δεκαπενταετοῦς, ἐνδεδυμένης φράγκικα, εἶτα ὁ λούστρος Σαλίσθουρης, καὶ αὐτὸς τῶν Χαυτείων, μὲ ἀρχαίαν πανοπλίαν πολεμιστοῦ, μετὰ τοῦ συνεταίρου Σαλιάρη, ὅστις ἦτο μακεδῶνος. Τὰ τέκνα τοῦ φίλου μας Σταμνίδου εἶχεν ἐνδύσει ἡ Φανιώ, ἡ δασκάλια, τὸ μὲν ὡς Ἀρτέμιδα, τὸ δὲ ὡς Ἰσπανιόλα. Ἦλθε καὶ ὁ γνωστὸς μας ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ κ. Σταμνίδου περιβολάρης κομίζων τὰ παιδιὰ τοῦ ἐντὸς κοφινίων φορτωμέναν ἐπὶ γαϊδάρου, ὡς λαχανικά, ὅστις εἰς τὴν γενομένην αὐτῷ παρατήρησιν, ὅτι μασκαρεύει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ παιδιὰ του.

— Μπὰ, ἀπήντησε, καὶ μήπως τὰ παιδιὰ ἐνοῦς πρέσβυ δὲν βγαίνουν περίπατο στὸ γάδαρο φορτωμένα μὲ τόση ἐπισημότητα; Τάχα μόνον τῶν πρέσβων τὰ παιδιὰ εἶναι γιὰ τὸ γάδαρο;

Ἐν τούτοις ἡ συναναστροφή ἦτο πλήρης, τὸ δὲ πλῆκτικον νταούλι καὶ ζουρνᾶς ἤρξαντο ἠχοῦντα.

Οἱ μικροὶ χορευταὶ ἔλαβον τὰς θέσεις των ἐν κύκλῳ, —διότι ὁ χορὸς ἦνοιγε διὰ καλαματιανοῦ, — ἔσυρε δὲ τοῦτον ὁ ἔμπειρος χορευτὴς λούστρος Κουμουνδούρος. Οἱ συγγενεῖς ἐν συγκινήσει μέχρι δακρύων ἐθεώντο τοὺς μικροὺς χορευτὰς καὶ ἐκαμάρονον αὐτούς.

Εἰς τὴν πρώτην στροφὴν ἡ μικρὰ κόρη, ἡ δεκαπενταετής, τῆς χήρας ἀδελφῆς τοῦ κ. Κορόιδου, ἤρξατο ψάλλουσα.

Στὸ σπῖτι ὅπου μπήκαμε πέτρα νὰ μὴ βραίσῃ,

Κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ χίλια χρόνια νὰ ζήσῃ.

— Νὰ ζήσῃς, ταρνανοκύριτό μου, ἀναβοᾷ τότε ἐνθους ὁ κ. Ταμτατούλας, διὰ τὴν φιλοφρόνησιν, νὰ ζήσῃς καὶ σὺ, ἀφεντογυναικῆ μου, χηροῦλά μου χρυσῇ, νὰ τὸ χαρῆς καὶ τοῦ χρόνου μ' ἓνα ὑπουργὸ ἀνδρα. Καὶ ταῦτα

λέγων ὁ κ. Ταμτατούλας ὤρμησεν εἰς τὸν παραθάλαμον, ὅπου ἐτοίμη καὶ παρατεθειμένη ἦτο ἡ τοῦ συμποσίου τραπέζα, ὅπως λάβῃ τὴν χιλιάρικη καὶ κεράσῃ τοὺς χορευτὰς.

Ἀλλὰ μόλις φθάσας πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου μένει κεραυνόπληκτος, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπαστραπτουσιν ἐξ ὀργῆς, ἀφροὶ λύσσης ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἀνορθοῦται ἡ κόμη του, ὀπισθοχωρεῖ ἐν βῆμα—θέαμα φρικτὸν, ἀποτρόπαιον παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, —ίσταται μικρὸν καὶ εἶτα, ὡς Ἡρακλῆς μακινόμενος, ὁρμᾷ ἐντὸς τοῦ ἐστιατορίου μετὰ κραυγῶν ἀγρίων.

Ὀλόκληρος ἀγέλη γάτων εἰσελασάντων ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου κατεβρόχιζε λαϊμάργως τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν λουκάνικα, γουρουνίσας πριζόλας, τυρί, μακαρόνια, καὶ τὸ φρικτότερον, τὸ ψιτὸ τραγίσιο κεφάλι. Οἱ πειναλέοι οὗτοι αὐτόκλητοι δειπνοσοφισταὶ εἰς τὴν κατ' αὐτῶν κρατερὰν ἐπίθεσιν τοῦ κ. Ταμτατούλα, πηδῶσι τῶν τραπεζῶν μετὰ πείσματος συγκομιζόντες εἰς τὸ στόμα ἕκαστος καὶ ἀνὰ ἐν τεμάχιον τοῦ πλουσίου δειπνῶντων καὶ ἐξορμῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ μετὰ τῶν τρομερῶν ἐκείνων μουγκριχτῶν.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἐφοδος τοσοῦτων βαρβάρων γάτων, διασπαρέντων πανταχοῦ, σπείρει τρόμον καὶ φόβον εἰς τοὺς μικροὺς χορευτὰς, οἵτινες σπεύδουσιν ἐντρομοὶ καὶ μετὰ κραυγῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων αὐτῶν, σφύδρα καὶ τούτων συνταραχθέντων.

Ἄλλ' ἡ τραγικὴ σκηνὴ ἐγένετο μετ' ὀλίγον φρικαλέα καὶ ἰδεῖν καὶ ἀκούειν, διότι οἱ μακρόθεν ὁσφρανθέντες τὸν δεῖπνον τοῦ κ. Ταμτατούλα καὶ παρὰ τὴν ἐξώθυραν συναθροισθέντες, ὅπως γλύψωσι τὰ ἀπομεινάρια τοῦ συμποσίου μακδρόσκυλα τῆς γειτονίας, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἀσπόνδων αὐτῶν ἐχθρῶν γάτων, ἐφώρμησεν μετ' ὕλακῶν ἐν τῇ αἴθουσῃ κατ' αὐτῶν, ὅπου φρικώδης τότε ἡγέρθη γατοσκυλοκαυγᾶς.

Ἀλαλαγμὸς καὶ θοῆνος διαχέεσθαι ἐν τῇ αἰθούσῃ, γίνονται ὅλοι ἄνω κάτω πρὸς ἑξῶσιν τῶν εἰσβαλόντων θηρίων, ὅτε κατακρεμνίζεται ἡ λάμπα ἡ μοναδική, καὶ σκότος καὶ ἔρεβος διαχέεσθαι πανταχοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ τῆς κολάσεως, ὅπου ἄνδρες καταπατοῦσι τὰς γυναῖκας, αἱ γυναῖκες πίπτουσιν ἐπ' αὐτῶν ἐν μέσῳ φωνῶν, συγχύσεως σκύλων, ἀνθρώπων, γάτων καὶ παιδιῶν.

Τέλος ἐκομισθῇ φῶς καὶ ἐγένοντο ὁρατὰ τὰ ἐν τῇ σκότει συμβάντα, ἀλλ' ἐνῶ πάντες ἀνελάμβανον τὰς θέσεις των, ὅπως φέρωσι τὴν ἡσυχίαν, αἰφνης φωνὴ ἀγρία ἐκπέμπεται ὑπὸ τῆς θηριογυναικῆς Ξεβγαλμένης.

— Μάννα μου, μ' ἔφαγε! . .

Πάντες τρέχουσι πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν περικυκλοῦσι, ἐρωτῶντες, τί ἔπαθε.

— Μάννα μου, ἐξακολουθεῖ αὕτη κραυγάζουσα γάτος ἀπὸ κάτω μου μπῆκε σ' ἀσπρόρουχό μου κ' ἀνέβηκε βαθεῖα. Ἀχου, γάθηκα, μ' ἔφαγε, μὲ ξέσχισε.

— Εἶνε ὁ Βελέτζας, ἐκεῖνος ὁ κλεφτόγατος τοῦ παπᾶ, βοᾷ ἡ κ. Ταμτατούλου, — μακρυὰ οἱ ἄνδρες, βάστα τον καλὰ, σηκώστε τὰ φουστάνια της, σχίστε τὰ ρούχα της, ὅξω οἱ ἄνδρες.

Ἄλλ' οὗτοι μάλλον συνεσπειροῦντο περὶ τὴν Ξεβγαλμένην ὅπως ἴδωσι τὸν αὐθάδη γάτο, καὶ συλλαβόντες τιμωρήσωσι.

Τὸ πείσμα τῶν πέριξ τῆς κ. Ξεβγαλμένης συναθροισθέντων ἀνδρῶν, ὅπως ἴδωσιν ἕως ποῦ εἶχε τρυπώσει ὁ φαυλεπίφκυλος ἐκεῖνος γάτος ἦτο τοιοῦτον, ὥστε ἡ κ.

Ταμτατούλα εδέησε νὰ περιβάλῃ αὐτὴν διὰ σενδόνης καὶ ὑπ' αὐτὴν νὰ γίνῃ ἡ ὑπὸ τὰ φουστάνια τῆς κ. Ξεθαλμένης ἐξαγωγή τοῦ γάτου, ὅστις ὑπέστη, ἐξαχθεὶς, τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον. — Ἰνα μὴ μαρτυρήσῃ ὅ,τι εἶδεν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ταμτατούλας.

Εἴπομεν, ὅτι εἰσκομισθέντος τοῦ φωτὸς ἐγένοντο φανερά τὰ ἐν τῷ σκότειι τελεσθέντα. Οὕτως ἡ ὡμορφὴ κόρη τῆς Ὅρας ἔφερε μιὰ δαγκοιὰ στὸ μάγουλο, καὶ ἔλεγεν, — Ἀχ! ὁ σκύλος! μὲ δάγκασε! Ἡ χήρα ἀδελφὴ τοῦ κ. Κοροΐδου εἶχε παραλυμένον τὸν στηθόδεσμόν της, τὰ κουμπιὰ ξυλωμένα καὶ γρατσουρισματάδες στὰ χέρια, ὅλα δὲ αὐτὰ ἔλεγεν, ὅτι τῆς τὰ ἔκαμαν, ἀπὸ τὸ τράβα τράβα στὸ σκοτάδι, οἱ μικροὶ χορευταὶ, ἡ δὲ δασκάλα Φανιώ ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸν παραθαλάμιον διὰ νὰ κουμπώσῃ τὸ φουστάνι ποῦ τῆς κόπηκε. Ταῦτα ἰδὼν τὸ διορατικὸν τῆς Σταμνίδεως ἡμῶν, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ ἐπιφωνήσῃ μετ' ἀγανακτικῆς:

— Πολὺ κακὸ ἔγινε. Λές καὶ βρισκόμεθα στὴ σάλλα κανενὸς ὁμογενῆ ποῦ εἶνε ἐλεύθερη Κέρκυρα καὶ ὅλα κάρτα πιάγκα.

— Αὐτὰ ἔχει τὸ σκοτάδι, ἀπήντησεν ὁ γνωστός μας περιβολάρης, ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε αὐτὰ, ὃ γέγονε, γέγονε καὶ τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Τώρα ἡ καλλιτέρα δουλειά, ποῦ θὰ κάμωμε εἶνε νὰ τὸ στρώσωμε ἡμεῖς οἱ μεγάλοι εἰς τὸ χορὸ καὶ τὰ μικρὰ δὲν εἶνε γιὰ τέτοιαις δουλειαῖς, ἢ μὴ θαρρεῖτε, ὅτι οἱ χοροὶ ποῦ δίνουν αὐτοὶ οἱ μεγάλοι τῶν παιδίων, πῶς γίνονται ἀλήθεια γιὰ τὰ παιδιά; Εἴσθε ἀπατημένοι. Διότι, ἐπειδὴ μὲ τὸ νὰ λυποῦνται νὰ κἀνουν ἐξοδα μεγάλα διὰ διπλοῦς καὶ τριπλοῦς γὰρ χοροὺς, βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ λέν, ὅτι πῶς δίνουν χορὸ γιὰ τὰ παιδιὰ, γιὰ νὰ χορεύουν τὰ μεγάλα παιδιὰ, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι.

Κ' οὕτως ὁ χορὸς ἐπανελήφθη φαιδρὸς μέχρι πρωίας, ὅτε δὲ ἀπῆρχοντο ὅλοι τάπα στὸ κρασί, ἤκουσθη ἡ φωνὴ τοῦ κ. Ταμτατούλα:

— Σύμβια, εἰς τὸ κοπέτσι μας ἔπεσε ἀγία εὐκαιρίδα. Πάει καὶ ὁ κόκκορας, πᾶν καὶ ἡ ὄρνιθες. Καὶ ξέρεις ποιάς μας τὴν σκάρωσε τὴ δουλειά; Ἐκεῖνος ὁ πρωτοκλέφταρος Κουμουνδούρος ποῦ μᾶς τὸ ἐστρίψε ἀλλὰ γαλλικὰ τὰ μεσάνυκτα. Μὰ ὄνομα, μωρὲ καὶ πρᾶμμα!

Ὁ δὲ κ. Σταμνίδης ἐξάγων τὸν σκοῦφόν του καὶ ἀποχαιρετῶν τὸν Ταμτατούλαν ἀνεκραύγαζεν ἑνθους:

— Ζήτω τοῦ νέου Κατσίμπαλη, τοῦ μεγάλου προστά-

του τῶν παιδίων! Σὺ τὸν ξεπέρασες στὴν γενναιοδωρία, καὶ θὰ ἔκανες νὰ σοῦ στήσουν ἀνδριάντα σὲ ψηλότερα καὶ ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα κολῶνα, ἂν μοίραζες καὶ καμπόσα ψάθινὰ καπελλάκια, γιὰ νὰ πεθάνης τρισένδοξος καὶ ἀποθανατίσης καὶ μετὰ θάνατον τὸνομά σου. Οὐρά! τοῦ Ταμτατούλα—Κατσίμπαλη, οὐρά! οὐρά σου, κουμπάρε καὶ τοῦ χρόνου.

Παλιάνθρωπος.

## ΑΡΤΟΝ ΣΠΗΤΙΚΟΝ!

Τὸ παρὰ τὸν Σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ Ἀτμοκίνητον

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΡΤΩΝ ΚΑΙ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ

Α. Παρασκευοπούλου καὶ Σας

κατσκευάζει διὰ μηχανῆς εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀγορᾶς τιμῆς ψωμί λαχταριστόν, ἀπὸ καθαρὸν σιμιγδάλι, χωρίς φαρῖνα, σωστὴ ὁκζ καὶ ὅταν εἶναι καὶ δύο ἡμερῶν, γλυκύτατον καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, χωρίς νὰ χάνῃ τὴν οὐσίαν του.

ΠΡΟΣ

τούτοις κατσκευάζει πρώτης ποιότητος ζυμαρικά, **Μακαρόνια, φιδέ, κλπ.** Κάμνει

ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ δύο, ἐν εἰς τὴν Παλαιὰν Ἀγορὰν εἰς τὸ Λαχανοπωλεῖον **Παππανικολάου** (Κυμπούρη) καὶ ἄλλο ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀπέναντι τοῦ Καταστήματος Μαϊφάρτ.

ΚΑΙ κάρρα μὲ τὸν κώδωνά των διὰ τὰς συνοικίας. (ΣΤ'. 1).

# ΜΑΣΚΑΡΕΥΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΥΛΗ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΠΟΚΡΕΩ ΧΩΡΙΣ  
ΟΙΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΑΝΑΚΗΡΥΧΘΕΝΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ  
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΝΟΠΟΙΑΣ,

Κεντρικὴ ἀποθήκη ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

(6—4)